

З ТАЄМНОГО ЩОДЕННИКА ЕМІ

Привіт, це я, Емі!

Я давно нічого не писала у Таємному Щоденнику. А писати, до речі, є про що. На початку навчального року всі учасники нашого Таємного Клубу Супердівчат (разом із суперхлопцем Франеком) записалися до клубу верхової їзди. Оце була пригода! У конюшні, де ми навчалися, ми познайомилися з кобилкою, яка носить прегарне іспанське ім'я Брава. Новий власник хотів її продати. Мама каже, що Брава підкорила наші серця. Зрештою, не лише наші. Таємний Клуб Супердівчат організував збір коштів для Брави. У цьому нам допомогло багато добрих людей, зокрема зі школи. Ми таки зібрали потрібну суму, тож змогли подарувати Браві новий дім.

А почалося все із зашифрованого листа від Гелі з Костеком, з якими ми познайомилися під час канікул у Жаб'ячому Розі. Вони запросили нас до себе на весілля з однією умовою — ми маємо якнайкраще навчитися їздити верхи. А чому? Бо це не буде звичайне собі вінчання! Геля з Костеком обожнюють коней, тож планують весілля на конях! А ми, учасники Таємного Клубу, маємо їхати у шлюбній процесії! Коли ми довідалися історію Брави, то вирішили, що вона могла б полюбити Жаб'ячий Ріг так само, як ми. А якщо ми подаруємо нареченим конячку, це буде для них неабияка несподіванка. У Костековій стайні вже живуть кілька поні й один кінь, з яким ми познайомилися на минулих канікулах. Тож у Малаги (так звати ту кобилку) з'явилась би приятелька.

Правда, це суперідея?

Пані Лаура від нашого плану в захваті. Мої батьки трохи переймаються. Вони не впевнені, що Геля з Костеком зможуть утримувати ще одного коня. Отож саме тому завдання Таємного Клубу Супердівчат — знайти серйозне і постійне заняття. Ми вирішили, що допоможемо утримувати Браву й роздобудемо кошти на корм для неї.

Перше півріччя у школі вже наближається до кінця, і нас чекають різдвяні канікули. Ми точно щось вигадємо!

ТАЄМНИЙ КЛУБ СУПЕРДІВЧАТ НОЧУЄ НЕ ВДОМА

Флорі першій таке спало на думку.

Мені трохи шкода, що до такого пощастило додуматись не мені. Врешті-решт це ж я керівничка Таємного Клубу Супердівчат, тож маю вирувати ідеями, як водоспад. Ну а з іншого боку — ми команда, тож маємо співпрацювати. Принаймні так гадає моя мама. Вона пояснила мені, що в кожній групі потрібні лідери й виконавці, завдання треба справедливо розподіляти, а учасники гурту повинні бути готові до співпраці.

Як керівничка Клубу, я стала лідеркою, себто командиркою. Я дбаю про доброзичливу атмосферу в Клубі, розподіляю завдання, і всі можуть на

мене покладатися. До нашого гурту належать Флора, Фаустина, Анєла та Франек. У кожного з них бувають цікаві ідеї, як-от сьогодні у Флори.

Вона запропонувала, щоб Таємний Клуб Супердівчат хоча би раз на місяць ночував разом.

— У нас не було жодної спільної ночівлі, відтоді як ми на канікулах гостювали в Жаб'ячому Розі, — мовила вона.

— Спільний нічліг? — спитала Анєла. — Дівчата з нашого класу на кожних вихідних ночують разом. Це часом не те саме, що піжама-паті?

Проте ми вирішили, що то буде просто спільна ночівля.

— Ми вживаємо забагато англійських слів, — озвалася Фаустина.

Ми трохи позмагалися, хто назве більше англійських слів: гамбургер, гот-дог, есемеска, смартфон і всяке таке. Звісно, у змаганнях переміг Франек. Він підняв руки в переможному жесті й вигукнув:

— Це я тут бос!

Дівчата взялись його перекрикувати — мовляв, він ніколи не позбавить влади єдину керівницю Таємного Клубу Супердівчат, себто мене. Хух! Усе-таки я можу покладатися на дівчат.

Отож ми повернулися до планування спільної ночівлі.

— Перед сном почитаємо страшні історії. Світло обов'язково має бути вимкнене, будемо світити собі ліхтариками, — зрадив Франек.

— А якщо потім нам присняться кошмари? — за-непокоїлась Анела. — А наших мам, які могли б нас обійняти, не буде поруч.

Франек не відступав і навіть процитував кілька рядків із гасла нашого Клубу:

*Не боїмось ми щипавок і тарганів,
Не пищимо від змій і павуків,
І ящірками не злякати нас...*

І вперся, що читатиме страшилку.

— Щоразу маємо ночувати вдома у когось іншого, — додала Фаустина. — Хоча я не певна, що мої батьки дуже зрадіють.

Фло заспокоїла її:

— Не переймайся. Моя мама точно згодиться. Почнемо з ночівлі у мене, а далі буде видно.

Ми радо згодилися з планом ночівлі у Флори. Тим паче, що в неї була найбільша з нас усіх кімната, а ще ми могли розраховувати на найкорисніший у світі сніданок, який для нас приготує пані Лаура.

— Ми неодмінно маємо влаштувати битву подушками, — мовила я. — У дитинстві моя мама

постійно билася подушками зі своїми сестрами і завжди вигравала.

Отож усі згодилися на те, що ночуємо у Флори, влаштуємо битву подушками, читаємо страшні історії при світлі ліхтариків, ну і смачно поснідаємо.

У наступні дні ми мали розвідати, що про спільний нічліг думають наші батьки, і переконатися, що всім дозволять ночувати не вдома, а також пустять Таємний Клуб ночувати до себе.

Анела перша підтвердила, що її батьки згодні, щоб вона ночувала у Флори та у всіх інших. Проте в її молодшого братика якраз ріжуться зубки, тож вони не радять нам ночувати в них.

— Я вам кажу: у нас щоночі виють сирени. Ніхто не може нормально виспатись. Антек прокидається о п'ятій ранку і влаштує нам концерти, — сказала Анела.

Отож у нас залишилося лише чотири місця, де ми можемо заночувати разом.

Мої батьки, не вагаючись, відразу згодились. Однак вони поставили певні умови.

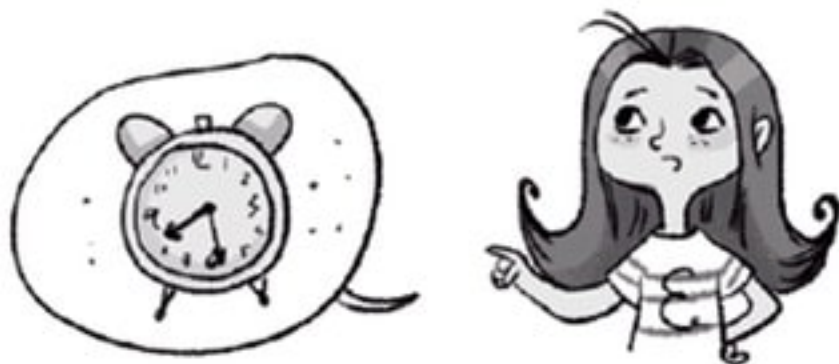
Коли я розповідала про це, мої щоки аж палали. Було трохи соромно, що в мене, керівнички Таємного Клубу Супердівчат, удома такі вимоги.

— По-перше, купання плюс переодягання у піжамами може тривати не більше ніж двадцять п'ять хвилин. Виходить, на кожного з нас — по п'ять

хвилин. На те, щоб почистити зуби, — три хвилини, по двоє-трое водночас. Це ще додаткові шість хвилин. Отож усього ми можемо провести у ванній тридцять одну хвилину.

— Оце й усі вимоги? — здивувався Франек. — Наче не так і страшно.

— Це ще не все, — буркнула я. — Лежати в ліжку ми маємо вже о дев'ятій. Отож операція «Похід у душ» має початися о восьмій двадцять дев'ять.

Флора занепокоєно глянула на мене:

— Тобі завжди доводиться йти спати о восьмій двадцять дев'ять?

Я злісно зиркнула, хоча знала, що не маю так поводитись.

— Не завжди, — відрізала я. — У мене зазвичай є десять хвилин на купання і три хвилини на те, щоб почистити зуби. Разом це тринадцять хвилин. Отож у мене є час до восьмої сорок сім.

— Саме у цей час на дитячих каналах найкращі передачі, — мовила Анєла.

— Мені вам ще раз нагадати, що в нас немає телевізора?! — гиркнула я.

Зчинився галас.

— Нічого собі! То ми маємо йти на нічліг без телевізора?

— Я щовечора дивлюся погоду, — озвалася Фаустина. — Мені потрібна інформація на урок природознавства.

Я заспокоїла всіх, сказавши, що найважливішу інформацію тато може подивитися в інтернеті, отож із цим проблем не буде.

За кілька днів із пропозицією ночівлі приєднався Франек.

— Мій тато дуже щиро запрошує, — мовив він, коли ми знову зустрілися. — Вам тільки слід узяти з собою сухий пайок. Тато гадає, що в нього настільки кепські кулінарні здібності, що навіть вода може в нього пригоріти.

Ідея про те, щоб принести з дому харчі, мені дуже сподобалася, бо мама робить найсмачніші у світі канапки. Вона готує їх із білого батона і не намовляє мене їсти чорний хліб.

— А пункт номер два — це ванна. Тато працює над новим експериментом, тож умивальник у нас зайнятий, — вів далі Франек. — Зуби чистимо в душі. А ще у нас плита поламалась. Тато полагодить її після того, як завершить експеримент.